

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

1953

Nummer 28

April

Chicane mod konrektor 1668

Den honette ambition er et evigt fænomen, og i 1600-tallet gav den sig blandt andet det ejendommelige udslag, at de kirkesøgende stræbte efter at opnå en finere plads i kirken end den, de efter rang og stand havde ret til. Stridigheder om „gang og sæde“ i kirken er talløse i tingbøgerne, og slagsmål, ikke mindst mellem kvinderne, i selve kirken om adgangen til stolestaderne hørte mange steder til om ikke søndagens, så dog årets uorden til besvær for præsterne og til liden opbyggelse for menigheden. Faddernes placering gav også anledning til strid og spektakkel, men de fleste av disse „stolestadestridigheder“ og andre konkurrencer om de fineste pladser ved kirkelige handlinger blev dog avgjort lokalt, enten av de gejstlige myndigheder eller i grovere tilfælde av domstolene, men engang imellem skete der henvendelse til selve centraladministrationen om at gribe ind, og den følgende sag er et av disse sidste tilfælde.

Konrektoren ved Odense skole *Jørgen Hermansen Hane* sendte i 1668 følgende klage til selve kansleren *Peder Reedtz* til Thygestrup, skønt man skulle synes, at

også konrektor skulle kunne have indset, at han havde andet at gøre end at beskæftige sig med den slags småtterier, men man må vel indrømme, at konrektor — i al fald efter sin egen fremstilling — virkelig var blevet ilde behandlet. Brevet lyder:

Høyædle velbaarne herre, hr. canceler, gunstige patron.

Efttersom ieg forleden den 30. martii om mandag morgen ved sex slet pludtzelligen och uden ald giffuen aarsag med hug och slag baade af haand och kiep er bleffuen offuerfalden af en karll i Odense ved naffn Jens Skuldtz, der ieg vilde gaet till skolen min bestilling at forrette, som gud och hans kongl. maytz. mig haffer betroet, alleniste fordi ieg icke dagen tilforen gick op at offre min faddergaffue i St. Knudtz kircke bag effter hannem, men gick op i min stol i choret.

Da er ieg paa det allerydmyggeligste begierendis, at e. excellentz som alle geistliges høiste patron, nest gud och kongen, vilde gunstigen forhielpe mig hoes hans kongl. mayt., at ieg maatte bekomme en kongl. befalling till borgemester och raadt samt byefogden i Odense, at samme person maa bliffue tagen i goed forvaring indtill sagens uddrag och for saadan uhørlig offuerlast, som hand paa mig uden ald

schyld och brøde haffuer begaaedt paa min vey till skoellen, maa saaledis bliffue excemplariter straffett, som de det for hans kongl. maytz. achter at forsvare, och andre saadanne offerdaadige mennischer kunde see ved. Thi ellers kand ieg iche for denne store spott, som mig er vederfarit, mig endten i min bestilling eller hoes andre begaae.

Och efterdi denne utilbørlig medfart er mig paakommen alleniste for gangens schyldt, da beder ieg paa det ydmyggeligste, at e. excellentz ville gunstig forhielpe, at ieg for min och mine eefterkommeris schyldt maatte bekomme nogen accordering om conrectoris session, som altid haffuer veret nest provsternis och de presters, som ere magistri, dog saa at senium in grado observeris.

Den gode gud spare och bevare eders excellentz med sin velbaarne frue och adelige børen i stedtzvarendis lykkelig velstand till siel och lifff.

Det ønscher eders excells.
ydmygste tienner

Kiøbenhaffn den

7. aprilis. Ao. 1668

Jørgen Hermandsøn Hanne
mpp.

Scholæ Othiniensis conrector.

Hvad der kom ud av brevet, vides desværre ikke. På dokumentet står en bemærkning om, at der den 18. april 1668 er skrevet til borgmester og råd i Odense om sagen, men denne skrivelse findes ikke indført i kancelliets kopibog og findes heller ikke i Odense rådstuearkiv, ligesom sagen ikke har sat sig spor i bispearkivet eller skolens arkiv, men begge de sidste er bevaret i så ringe omfang, at det ikke kan undre. Man kan dog vist efter den sædvanlige praxis i den art sager have lov at gætte

på, at der er givet Odense magistrat ordre til at træffe en ordning med hensyn til „gang og sæde“ i kirken, så den slags stridigheder i fremtiden kunne undgås.

Da St. Knuds kirkebog for denne periode er gået tabt, kan man ikke se, hvis dåb, der er tale om, eller hvem Jens Skuldtz var, men sagen hører nok hjemme i det pænere borgerskab, siden konrektor har været en av fadderne.

Sagen ligger blandt de „henlagte sager“ i Danske Kancelli, så hvis den ikke havde påtegning om besvarelse, skulle man gå ud fra, at kancelliet havde ladet denne bagatel ligge, men herimod taler påtegningen bestemt. Brevets datering i København kunne tyde på, at Jørgen Hane har fundet krænkelsen så uhyrlig, at han er taget til hovedstaden for at rende kansleren på dørene, og man må jo indrømme ham, at det kunne blive vanskeligt for ham at opretholde disciplinen blandt de sikkert også dengang lattermilde fynboer, hvis han ikke fik oprejsning for overfaldet på skolevejen.

Konrektor *Jørgen Hane*, eller som han ellers kaldes Hahn, var en mand med en ejendommelig løbebane, således som det fremgår av den biografi den senere biskop Jørgen Karstens Bloch har skrevet av ham i sin liste over Odense skoles lærere i den bog om „Den Fyenske Geistligheds Historie“, der udkom 1789 efter forfatterens død i 1773. Jørgen Hanne, som han selv underskriver sig, var født i Odense 1647 som søn av en rådmand og hans hustru *Else Mule*, hvis mor var en Rosenvinge, og hvis moster var gift med biskop *Laurids Jacobsen*, i hvis hus Jørgen Hane blev opdraget. Han hørte således hjemme i det odenseanske patriciat, hvortil han yderligere knyttedes gennem sine ægteska-

ber med *Anna Cathrine Thaulow*, død 1683, og *Karen Luja*, der overlevede ham. Han studerede i København, hvor han blev baccalaureus 1666 efter 11 års studietid, som han især havde brugt til at sætte sig ind i medicin. Desuagtet blev han 1668 konrektor i Odense og tog året efter magistergraden og roses for sin „nøje indsigt i skolevidenskaberne“. Engang prøvede han på gejstlig befordring og lavede en kontrakt med sognepræsten ved St. Knuds kirke *Laurids Weyle* om at blive hans adjunctus og successor — under forbehold av kongelig godkendelse — men det kom der ikke noget ud av, vistnok fordi han ikke ville indlade sig i et ægteskab, som syntes at have været en betingelse. Et par år efter — 11. marts 1673 — blev han medhjælper hos professor ved gymnasiet *Thaulow*, der var hans stiftfader, og som doerede moral og veltalenhed, og skønt disse emner siges at have ligget *Jørgen Hane* fjærnt, skal han dog have udført sit arbejde „med lykke og berømmelse“.

Imidlertid vendte han tilbage til sin ungdoms studium, tog til Tyskland og blev dr. med. 1684, da han i 1680 havde opgivet sit konrektorat, og han blev så 1692 garnisonsmedicus i Rendsborg, hvorfor han måtte opgive sin stilling ved gymnasiet, men 1697 vendte han tilbage til Odense som landphysicus for Fyn og døde her 1. april 1699. Han var således ikke nogen helt almindelig latinskolelærer, og man forstår derfor bedre hans kraftige reaktion overfor den krænkelse, han havde lidt.

Hans H. Fussing.

En oversidder

En strid i 1829

Oversidning har altid været et af de alvorligste konfliktspørgsmål mellem skole og hjem, selvom skolens meddelelse til hjemmet er formet på den mest hensynsfulde måde.

Af Odense katedralskoles arkiv skal i det følgende fremdrages en gammel sag, der viser, hvorledes historien gentager sig.

Residerende kapellan ved Sct. Knuds kirke *Andreas Fr. Wiberg* havde fra 1816—19 virket som en meget påskønnet timelærer i fransk og tysk ved katedralskolen. Hans ældste søn *Albert Christian* tog studentereksamen 1823.

I 1828 var hans anden søn *Sophus Vilhelm* — den senere så kendte udgiver af *Wibergs* præstehistorie blevet student, 17 år gl. Næste år lørdag den 26. september 1829, fik pastor *Wiberg* meddelelse om, at hans 16-årige søn *Jacob Fr. Gottscalck*, skulle forblive i III klasse, dengang den næstøverste. IV klasse var 2-årig.

Den skuffede fader reagerede omgående og skrev samme dag følgende brev til sine gamle kolleger:

Tør jeg destoværre! ikke vente, at disse linier vil bevirke nogen forandring i den skæbne, hvilken det ærede skoleråd i dag har ladet overgå min søn ved at lade ham blive i 3die klasse, så må det dog tillades mig at ytre denne, som jeg tror, på sandhed og retfærdighed grundede formening: at det sandelig ikke er nogen opmuntring for den skolesøgende yngling, når disciple, som af lærerne selv åbenbart er betegnedesom daglig dovne og derhos ved eksamen befundne i ikke få og uvigtige genstande umodne, foretrakkes ham blot, fordi de har siddet 3 år i klassen; medens han ved flid og anstrengelse har tilkæmpet sig et hæderligt, efter vedkommende lærers eget udsigende i (latinsk) stil endog et fortrinligt godt udfald (mg÷); der turde dog vel være mer end blot sandsynlighed for, at en sådan lige så vel kunne hævde sin plads i en højere klasse, som hine, hvis dette nemlig var det afgørende hensyn. For fremgang på denne bane bør formentlig modenheden eller dygtigheden og ikke anciennitet og forgunst være betingelsen.

Kun lidet krav bør man gøre på forældres tak, fordi man til opmuntring for de ikke flittige, opflytter disse, når man nedtrykker og knækker modet hos den flittige ved hans tilsidesættelse;

dybt sørgende ser i det mindste jeg, hvorledes håb og mod må befrygtes ganske at være knust mod min stakkels søn. De grunde, der har givet den afgørende stemme så megen vægt, måtte jeg ønske, man ville have den godhed at meddele mig.

At jeg nu først bagefter ytrer, hvor yderst vigtigt det ville have været just for denne min søn, at han ved opflyttelse var blevet fortjent opmuntrer, er, fordi jeg efter hans eksamens udfald i forening med hans månedlige karakterer umuligt kunne vente en censur, som den, der idag har nedtrykt ham, ja, i visse måder beskæmmet ham; jeg har aldrig været vant til at tiltrygle mig eller på slige måder at fremdrive mine sønners oprykkelse; jeg har derfor troet at kunne tie her, hvor retfærdighed og billighed måtte synes noksom at tale.

Dog det får jeg vel trøste mig ved, at det er bedre man må spørge, hvorfor min søn ikke kom i 4. klasse, end at man med forundring spørger, hvor kunne *den* eller *den* komme der.

Dette har jeg ikke kunnet nægte mig at ytre her og, om det fordres, også andre steder; var mine kår ikke så trange, da ved jeg vel, hvad jeg under disse omstændigheder ville og burde gøre for min søn i stedet for dette frugtesløse skriveri; *dog sandheds røst vil dog vel ikke skade.*

Ærbødigst

Wiberg.

Den beskyldning for partiskhed og den trusel om eventuelt at gå til højere myndigheder, der lå i Wibergs brev, vakte stor opstandelse, da rektor, professor *Jacob Saxtorph* forelagde skrivelserne for skolerådet. Den ellers så knapt førte skolerådsprotokol har følgende tilføjelse til listen over oversiddere: »I anledning af en fra pastor Wiberg indkommen skrivelse af 26. sept., der indeholdt en sådan ytring af misnøje med, at hans søn efter denne eks. ikke kan opflyttes i 4de klasse, at man ikke troede at burde lade det være upåagtet, besluttede skolerådet at indhente hr. Wibergs bestemte erklæring, om han derved ville sigte lærerne for partiskhed.«

Det er morsomt at studere Saxtorphs kladder til svaret og se, hvorledes de stærkeste udtryk er blevet slettet og modereret. Han begynder med de første ord af et citat på græsk: »En ting kan tages på to måder«, har Deres velærværdighed vist læst i Deres skolegang, og rigtig overvejet, kunne det have været Dem et middel til at dæm-

pe Deres oprørte faderfølelse. »Du skal ikke gøre andet mod din næste end det du selv vil hændes og have« — har De vist ofte som præst indprentet Deres konfirmander!

Ville Deres velærv., da De forhen var lærer ved Katedralskolen, vel nogensinde haft andet hensyn ved bestemmelsen af disciplinens opflyttelse end den enkelte discipels sande vel? Ville De ikke have fundet ubilligt, at nogen ville tillagt Dem noget som helst andet hensyn? Ville De ikke have anset Dem beføjet til at indigneres, når man endog antog, at dette hensyn havde været af de mindre uædle, lune, uvidenhed, overrilelse?

Ville De ikke have følt Dem fornærmet i den grad, at De som embedsmand ikke kunne lade fornærmelsen være uanset, når man ville tillægge Dem den uædleste bevæggrund af alle: forgunst, d. e. partiskhed? Ville De ikke have følt fornærmelsen dobbelt, når den tilføjedes Dem af en mand, hos hvem De turde forudsætte tilstrækkelig kundskab til rigtig at bedømme Deres handlemåde?

I disse simple spørgsmål, i hvis besvarelse vi er overbevist om, at Deres velærv. ikke ville tåle uvidenhed hos Deres katekumener, vil De finde det svar, skolerådet kan give Dem som en fordums broder (kollega) i anledning af Deres skrivelse til samme af 26. ds. NB. som embedsmænd er vi *Dem* intet svar skyldige; og dermed kunne Deres skrivelse fra vor side, som mennesker, være glemt.

Som embedsmænd kunne vi ikke lade et brev være uanset henliggende i skolens arkiv, der (følgende er udstreget; ej alene fra først til sidst ånder spydige, skumlende udfald på os, men endog) foruden flere steder især den tirade: »For fremgang på den ene bane bør formentlig modenheten eller dygtigheden og ikke anciennet eller forgunst — på anden dansk: partiskhed — være hovedbetingelsen« indeholder en inddirekte beskyldning af den natur, som ikke engang en enkelt embedsmand (følgende fornyede hentydning til Wibergs livsstilling er klogelig udeladt: f. eks. en præst og det endog af hans konfirmants nok så uoplyste forældre) kunne, om han end ville, lade sidde på sig, så ser vi os i den ubehagelige nødvendighed at måtte affordre Deres velærværdigheds *bestemte skriftlige erklæring.*

»Om De i ovennævnte udtryk vil have ment: at vi ved bestemmelsen af opflyttelsen efter dette års offentlige eksamen har vist forgunst for

nogle og misgunst for andre disciple, det er: *partiskhed* eller på hvilken anden måde Deres velærværdighed vil have dette Deres udtryk forstået.

Skulle Deres Velærv. ikke finde Dem beføjet til at give os denne bestemte erklæring, hvilket vi vil forudsætte, såfremt den ikke indløber inden næstkommende lørdag (10/10), ser vi os i den endnu ubehagelige nødvendighed at måtte forsøge at forskaffe os den.«

Det var at give råt for usødet. I de følgende dage havde pastor Wiberg talt med tre af sønnens lærere om grunden til hans oversidning og foretog i sit svar af torsdag 1. oktober et fuldstændigt tilbageslag. I anledning af, at skolerådet havde affordret ham en erklæring »og ifølge de mig af tre af de ærede medlemmer af skolerådet gjorde venskabelige meddelelser og højtidelige forsikringer, at min søns tilbagebliven i 3. klasse så lidet er sket af ugunst imod ham, at man meget mere på hædrende måde har erkendt hans flid og fremgang, som og, at det er sket af omsorg for hans gavnlige uddannelse til højere modenhed, og de mig således er meddelt de i hint brev ønskede overvejende grunde for skolerådets synspunkter, tager jeg især i min embedsstilling ikke længer i betænkning herved at erklære:

Mine første billige bedrøvelse over et skuffet og såre vigtigt håb nedskrevne udtryk: »Ancien-nitet og forgunst« har ikke haft nogen for det ærede skoleråd fornærmende hensigt eller skal have noget hensyn til en af det imod min søn udvist misgunst eller partiskhed, og håbes således undskyldt.«

Man bemærker, at den gode præstemand skriver »håbes«, ikke »bedes« undskyldt!

De karakterer, sønnen var blevet oversidder på, fordelte sig med 4 mg, 3 mg÷, 3g×, 3g, 3 g÷. Forudsat at fagene har talt lige, bliver gennemsnittet 12,63, en kvotient, på hvilken han også i vore dage formentlig ville være blevet oversidder.

Trøds oversidningen blev hans karakterer ikke bedre i de kommende år!

Han blev dog student 1832, cand. theol. 1839; i flere år var han kapellan hos sin far; efter dennes død blev han sognepræst i Sønderjylland, men blev 1867 afsat af præjserne på grund af edsnægtelse. Senere fik han kald i Vestjylland og døde nogle dage efter at han var fyldt 60 år juni 1873.

Hakon Müller.

Foreningsmeddelelser

Odenseaner-samfundets efterårssammenkomst med rusmodtagelse blev afholdt mandag den 3. november 1952 i Haandværkerforeningens lokaler.

De ca. 50 medlemmer, hvoraf 13 russer, havde en hyggelig aften, der formede sig på den traditionelle måde; et nyt indslag var der dog, idet jubilæumslegatet blev uddelt for første gang. Efter bestyrelsens bestemmelse tilfaldt legatet stud. polyt Arne Richard Pedersen, der er rus, og det var med stor glæde og en vis højtidelighed, at formanden her for første gang blev i stand til at opfylde det længe nærede ønske at kunne uddele en legatportion af mærkbar størrelse.

Rustalen blev holdt af fhv. justitsminister, civildommer Harald Petersen, der selv var 40 års jubilar, og det uundgåelige tilbageblik til talerens egen studentertid blev krydret med så mange interessante og morsomme detaljer, at forsamlingen blev holdt særdeles i ånde og takkede med stærkt bifald for den udmærkede tale.

For russerne takkede stud. mag. Arne Sloth, og for de fremmødte jubilarer talte senere dr. med. Harald Lindenov, medens professor, dr. med. Poul Møller som 50 års jubilar takkede.

* * *

Ved en mødeaften i Studenterforeningen den 11. februar 1953 benyttede ca. 50 af Odenseaner-samfundets medlemmer sig af den mulighed, der her var for at få studenterrevyen 1953 at se.

* * *

Vort bestyrelsesmedlem, handelsminister Aage L. Rytter, er blevet udnævnt til kommandør af dannebrog. Vi lykønsker!

Odenseaner-Samfundets Tilblivelse

Læge Villh. Balslev, der altid har været en af Odenseaner-Samfundets faste støtter, har sendt redaktionen medfølg. sang, som stammer fra de første år; redaktionen fik sangen overladt med de ord, at vi kunne anvende den eller kaste den bort efter behag, men vi synes, den giver et morsomt billede af, hvad man den gang kunne tænke sig om Odenseaner-Samfundets stiftelse, så derfor aftrykkes den herved.

Her skal kort berettes, hvordan Sagen laa, da vort kjære Skolesamfund Dagen saa.
 Det var sent en Aftenstund,
 Maanen smilte klar og rund,
 og hver anstændig Borger nød sin uskyldsblide
Blund,
 da Agerholm og Michaëlis kom fra en Middag,
 en omfangsrig Diner, man blot ved Tanken
bli'er svedt a',
 en Fest med Stemning, som forvist
 har lignet Mimers allermest,
 Deltagerne var heller ej, som Folk er flest.

Syntes Du om den potage tortue, vi fik? —
 Michaëlis svared med et lille Nik:
 Uden Tvivl særdeles fin,
 men en dampende Terrin
 af Grønkaal kogt paa sribet Flæsk har mere
Vitamin.
 Saa talte de om Gaasesold engang à la Mimer,
 men Agerholm slag afgjort fast: Jeg troer skam,
Du primer,
 der kan slet ikke soldes, naar
 vi mangler Ejnar Lollesgaard,
 han ubestridt med Heltens Hovedrolle staar.

Sælsomt nok — tilfældigvis kom »Lolle« da
 fra en tvangfri Fest i domus medica,
 og med et trestemmigt klang
 dulce domums gamle Sang,
 saa saaes de standse ved et Danse-Etablissement.
 Derinde traf de Faber, saa kom Simon Hansen,
 og alle fem med Fryd og Klem tog Del der
i Dansen.
 De drøfted Ungdomsminderne,
 den favre Tid, da Kvinderne
 paa Skolens Bal fik Rødmen op i Kinderne.

Der er Skolesamfund overalt, hvorfor,
 spurgte man, er der saa ikke et for vor?
 Tanken blev ej længe gold,
 de fik frem en Protokol,
 skrev ned deri diverse som i Mimers Hedenold.
 Da lød en Røst fra Rektor, thi vagtsom er
Holbeck:

Jeg Mimer suspenderer, smidt den Protokol væk,
 lig Cicero har Rektor Pligt
 til strængt at øve Interdikt
 mod alskens Catilina-Hurlumhej og sligt.

Der kom rigtig Røre i Gemytterne.
 Trindt blev Sagen fulgt af Radiolytterne.
 Lollesgaard er ellers mild,
 men blev rent kyklopisk vild,
 der tændes i hans Blik en Glød af Kriger-
aandens Ild.
 Og Agerholm slog Kraftspring, lod Stemningen
voxe,
 og Faber smed sin Smoking parat til at boxe,
 men Michaëlis rømmed sig
 poetisk blidt og ømmed sig:
 at blive slaet ud det lidet sømmed sig.

En ærværdig Veteran af alle kjendt
 snedig fik den hele Sag i Lave vendt
 med de Ord: Vort Samfund er
 altsaa stiftet, si'er jeg Jer,
 stik Sværdet kun i Balgen, knib et lille extra Bær.
 Forlig der kom i Stand mellem Messer og Mimer,
 og Charleston man dyrked endnu et Par Timer,
 saa sagde Simon Hansen: Hør,
 vi fem vil ikke skilles, før
 jeg er fulgt hjem i Luxusbil til Helsingør. —

Skildrer man historisk, er den gængse Norm
 dén, som allerførst af Herodot fik Form.
 Men saa er der jo Mark Twain,
 han er ogsaa suveræn,
 hans digteriske Frihed er jo pyntelig og pæn.
 Som Styrke ejer han just en vis Kolorit, som
 kan spejle Skæmt og Glæde og vise sig smitsom.
 Er der for liden Elegance
 for meget af Palais de dance
 i Visen her — »honny soit qui mal y pense«.

Odenseaner-Samfundets Love

Vedtagne 5. Marts 1926, med Ændringer af 16. Oktober 1926, 30. April 1928, 30. April 1930, 5. Maj 1931, 28. April 1939, 21. Maj 1940 og 27. Maj 1948.

§ 1. Medlem af Odenseaner-Samfundet kan enhver blive, der har været Discipel i eller er eller har været Lærer ved Odense Katedralskole.

§ 2. Odenseaner-Samfundet har til Formaal at bevare og udvikle Sammenholdet mellem forhenværende Disciple fra samt nuværende og forhenværende Lærere ved Odense Katedralskole.

Dette søges opnaaet bl. a. ved:

- a) at afholde Sammenkomster for Medlemmerne, som Regel i København eller i Odense.
- b) at fremme Udgivelsen af trykte Meddelelser vedrørende Odense Katedralskole, dens tidligere Lærere og Elever, og
- c) at søge opsamlet Fonds til Understøttelse og rentefri Laan til Rejselegater o. lign.

§ 3. I det Kalenderaar, i hvilket en Discipel forlader Skolen, er han kontingentfri, de derefter følgende 6 Aar er Kontingentet 3 Kr. aarlig, derefter 10 Kr. aarlig.

Medlemmerne kan tegne sig for et Ekstrakontingent,

Imod Indbetaling af mindst 150 Kr. en Gang for alle kan enhver, der i øvrigt opfylder Betingelserne for Optagelse, blive livsvarigt Medlem.

Har et Medlem 5 Aar i Træk betalt det aarlige Kontingent paa 10 Kr., kan han dog blive livsvarigt Medlem imod Betaling af mindst 115 Kr. Har et Medlem betalt Kontingent, 10 Kr. pr. Aar, i 10 Aar, kan han blive livsvarigt Medlem imod Betaling en Gang for alle af mindst 75 Kr.

Bestyrelsen er berettiget til undtagelsesvis at fritage enkelte Medlemmer for at yde Kontingent i et bestemt Tidsrum eller for bestandig.

Efter Forslag fra Bestyrelsen kan der optages Æresmedlemmer.

§ 4. Har et Medlem i 2 Aar undladt at erlægge Medlemsbidrag, betragtes han som udtraadt af Samfundet og kan kun blive Medlem paany, naar han betaler Restancen for disse 2 Aar.

§ 5. Den ordentlige Generalforsamling afholdes i København eller Odense inden Udgangen af hvert Aars Maj Maaned. Indvarslingen sker ved Udsendelse af Meddelelse indeholdende Dagsordenen til hvert enkelt Medlem mindst 14 Dage før Generalforsamlingens Afholdelse.

Forslag fra Medlemmer maa for at blive behandlet paa den ordentlige Generalforsamling

være indleveret skriftligt til Bestyrelsen inden den 15. April.

§ 6. Paa den ordentlige Generalforsamling skal behandles:

- a) Bestyrelsens Beretning om Virksomheden i det forløbne Aar,
- b) Fremlæggelse af det foregaaende Aars Regnskab,
- c) Valg af Medlemmer til Bestyrelsen og Bestyrelsessuppleanter,
- d) Valg af 2 Revisorer og 2 Revisor-Suppleanter til at gennemgaa det løbende Aars Regnskab.

§ 7. Overordentlige Generalforsamlinger, der indvarsles paa samme Maade som den ordentlige Generalforsamling, kan finde Sted efter Bestyrelsens eller en Generalforsamlings Beslutning eller efter skriftlig Begæring af mindst $\frac{1}{5}$ af Medlemmerne. En Generalforsamling, der saaledes begæres indkaldt, skal afholdes senest i den paa Begæringens Indgivelse følgende Maaned.

§ 8. Generalforsamlingen, der er Samfundets øverste Myndighed, ledes af en af denne valgt Dirigent.

§ 9. Til Beslutning om Forandringer i Samfundets Love kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer. Beslutningen om Samfundets Opløsning kan ikke vedtages endeligt paa en enkelt Generalforsamling, men skal efter at være behandlet og vedtaget med almindelig Stemme flerhed paa en saadan forelægges for en ny Generalforsamling, der vil være at indkalde senest i den paafølgende Maaned. Paa denne kan de udenbys Medlemmer stemme ved skriftlig Fuldmagt til et andet Medlem.

Paa denne sidste Generalforsamling kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer til Forslagets Vedtagelse.

Alle øvrige Beslutninger vedtages med almindelig Stemme flerhed.

§ 10. Bestyrelsen bestaar af 11 Medlemmer; hvert andet Aar afgaar 6 Medlemmer og hvert andet Aar afgaar 5 Medlemmer. Genvalg kan finde Sted.

§ 11. Bestyrelsen leder Samfundets Virksomhed og afgør selv, hvorledes den vil fordele Forretningerne imellem sig.

For at der i Bestyrelsesmøder skal kunne træffes gyldige Beslutninger, maa mindst 6 Medlemmer være til Stede. I Tilfælde af Stemmeliged gør Formandens Stemme Udslaget.

Samfundet forpligtes ved Underskrift af Formanden i Forbindelse med et andet af Bestyrelsens Medlemmer; der meddeles Kassereren Postfuldmagt.

§ 12. Bestyrelsen udnævner hvert Aar umiddelbart efter den ordentlige Generalforsamling et Repræsentantskab bestaaende af et Medlem af hver Studenteraargang, der er repræsenteret i Samfundet.

Repræsentantskabets Opgave er, som Bindeled mellem Medlemmerne og Bestyrelsen, at virke for Tilgang til Samfundet og Tilslutning til Sammenkomsterne.

§ 13. Bestyrelsen er ulønnet, men er berettiget til at antage lønnet Medhjælp.

§ 14. Regnskabsaaret løber fra 1. Januar til 31. December. Regnskaberne skal inden den 1. Marts af Bestyrelsen være afgivet til Revisorerne, som senest 3 Uger derefter skal tilendebringe Revisionen og tilstille Bestyrelsen Regnskaberne med deres eventuelle Bemærkninger.

Odenseaner-Samfundets

driftsregnskab for året 1952

Indtægter:

Medlemskontingent	1.789,00
Bidrag til bogfonden	100,00
Renter af bank- og girokonti	34,79
Indgået ved generalforsamling	263,00
Indgået ved rusfesten	552,00
Indgået ved bladsalg	24,50

Kr. 2.763,29

Udgifter:

Boggaver til dimittender	101,00
Tryksager, kuverter, porto m. v.	252,95
Sekretærens kontorarbejde	100,00
Trykning af Odenseanersamfundets tidsskrift	744,00
Foredrag	50,00
Haandværkerforeningen for generalfor- samling	330,15
Haandværkerforeningen for rusfesten ..	867,85
Driftsoverskud	317,34

Kr. 2.763,29

Formueregnskab for året 1952

Formue pr. 1. januar 1952	1.568,33
+ driftsoverskud	317,34

Formue pr. 31. december 1952 kr. 1.885,67

der forefindes således:

Kontant kassebeholdning	187,18
Girokonto	331,70
Den sjællandske Bondestands Sparekasse, E.E. 12.342	1.366,79
	<u>1.885,67</u>

Formueregnskab for jubilæumsfonden for året 1952

Formue pr. 1. januar 1952 10.351,01

Tilgået i årets løb:

Renter af sparekasseinde- stående	3,31
Obligationsrenter	522,50
Modtagne gaver	100,00
	<u>625,81</u>

Fragået i årets løb:

Legat 300,00 325,81

Formue pr. 31. december 1952 Kr. 10.676,82

der forefindes således:

4½ % Jydsk Husmandskreditforening, 3. afd., nom. 1.000 kr.	820,00
4½ % Fyens Grundejerkreditforening, 12. s., 3. afd., nom. 4.000 kr.	3.970,00
5 % Husmændenes Hypothekforening II, nom. 1.000 kr.	810,00
5 % Østifternes Landhypothekforening, 5. s., nom. 4.000 kr.	3.600,00
5 % Østifternes Kreditforening, 15. s., II, nom. 1.000 kr.	891,34
Den sjællandske Bondestands Spare- kasse, G.G. 19.551 b	585,48
	<u>10.676,82</u>

Formueregnskab for bogfonden for året 1952

Aktiver pr. 1. januar og pr. 31. december 1952.

5 % Kreditforeningen for industrielle
ejendomme, 2. serie kr. 200,00

Formueregnskab for jubilarenes fond for året 1952

Formue pr. 1. januar 1952 1.916,62

Tilgået i årets løb:

Renter af sparekasseinde- stående	18,88
Obligationsrenter	100,00
Modtagne gaver	400,00
	<u>518,88</u>

Formue pr. 31. december 1952 kr. 2.435,50

der forefindes således:

5 % Østifternes Landhypothekforening, 5. s., nom. 2.000 kr.	1.796,80
Den sjællandske Bondestands Spare- kasse, G.G. 16.007	638,70
	<u>2.435,50</u>